

Чичо Маринъ знаеше твърдоглавството на Бойча, за това нито се опита да го задържи.

— И дрѣхитѣ, и коня земи. Само ми е жално за твоитѣ младини, каза той посъркълъ. — По друмищата кръстосватъ читача: обиритѣ и пакоститѣ нѣматъ четъ... не жалишъ ли себе си?

— Не се грижи за мене, азъ ще се върна при тебе, като соколъ, живъ и здравъ. Само ако ме не испядишъ... прибави Огняновъ полушеговито.

Старецътъ го изгледа мрачно.

— Не! Ти нѣма да тръгнешъ! каза той рѣшително, азъ ще съберя цѣлото село, и то насила ще те затвори тука. Ти намъ си потрѣбенъ, като комка божия — а отивашъ да те убиятъ! Азъ не щя послѣ да каже свѣтътъ: чичо Маринъ пустна даскала Бойча, нашиятъ апостолъ, да стане зянь! кръщѣше сърдито дѣдо Маринъ.

— По-полека, чичо Марине, че се чува на далеко, забѣлѣжи му Огняновъ.

Дѣдо Минá се усмихна подъ мустакъ.

И Мариновото лице се развесели лукаво.

Огняновъ ги изгледа очуденъ. Навѣрно, неговитѣ послѣдни думи ги размѣхъ. — Що се смѣите? попита той.

— Ехъ, да те поживи Господъ, даскале! Та ти отъ кое се пазишъ? Цѣлото село, доръ и дѣцата, знайтъ, че си у мене... За твоята софра цѣло село се трудѣше... Ний сме прости хора, но християнинъ не издаваме, а като за тебе — и душа даваме!

Сега и Огняновъ се усмихна, като узна, че тайната му била селска.

Подиръ доста прѣспирни още Огняновъ възтържествува надъ страхуванията на домовладиката, и тръгването бѣ рѣшено.